

Ana Brnardić

Traducere de Adrian Oproiu

Prietenul

În prima zi purta o armură de fier pentru zbor.
Sub armură erau grămezi de pene moi, iar fiecare cuvânt din gura lui
avea câțiva spini, un cioc sau o baghetă de dirijor.
I-am deschis gura și toate cuvintele le-am scos cu grijă pe măsuța de cafea.
Am ascuțit ciocurile puțin obosite și i le-am dat înapoi.
Toate acestea au trecut în tăcere, în primii câțiva ani.
De pe măsuța pe care erau expuse cuvintele lui
se scurgea vișinată. Am coborât sub masă ca s-o-mpresurăm
privindu-ne fix, pentru că totul se va sfârși curând.
Erau ierni, detașamente tot mai albe, veneau în bocanci la etaj.
Erau nunți, cunune, paturi de lemn și grijile lor și gările.
Armura lui ascundea o mașinărie imensă care elibera
sunete adânci sub pământ. Păsările lui răpitoare, corăbiile, germenii muștelor,
etideele lemnoase, sonatele patetice marșau în fața noastră pe străzi nocturne.
Când totul s-a-ncheiat m-a declarat apropiata lui.
A împachetat toți ochii în casete și a lăsat o pereche de încredere.
O port cu mine prin orașe, turnuri, în boală și devreme în zori,
perechea de încredere a corolelor florilor de munte.

Sud

De basm este coborârea în prăpastie.
De vei urca în autobuzul pentru orașul din sud
te vor urmări zăpada și bruma și diversele forme ale ceții
în care soarele își înfige bastoanele.
Cu tine porți într-o cutie tot ceea ce posezi,
iubirea, aurul rinului, blândețea.
Toate acestea la miezul nopții și-un minut
le vei preda în mâinile dracului, lunateco.
Te vei dezbrăca, dar corpul tău te va durea în așternuturi.

Cu inimă sinceră te vei ruga unui gigant să te oprească.
Vei aștepta salvarea care va veni frivol
cu căruța unei întâmplări din apropiere,
din vârful dealului, trăgând după sine urma de ceață,
aducând o muzică scârțâitoare din radio.

Totul se va scutura, copacii vor împrăștia polen în mijlocul iernii.
El își va răsfira subit degetele în fața chipului tău
îți va lua obraji și îi va săra cu salvie uscată.

Nu mai respiri. Duhurile se târăsc. Măslinile șuieră
într-un butoi de sare. Deocamdată este sfârșitul timpului.
Ai trecut de cealaltă parte și te-au lăsat să treci prin toate ușile.

Între timp marea a urlat în pace sub deal
și a pregătit vapoarele pentru înnoptat.

Puntea

Mă aplec peste marginea feribotului.
Vântul ia două șuvițe de păr care pâlpâie sălbatic peste față.
Hanoracul cu imitație de blană e mai subțire decât o petală.
În acel trup obișnuit au alergat păsări și albine,
ursoaice cu pui, lișițe și încă niște făpturi primare.
Pe punte nu e nimeni, dar e zgomot.
Se plimbă titani eliberați, scârțâie din cojoacele lor prea mari.
În vânt bărbile le par fragile, precum avalanșele.

Sub punte, sub scară, cei doi beau cafea.
Încă mai sunt pe jumătate acolo, ceașcă goală cu câteva picături reci de espresso.
Răsuflarea mea, darul vorbirii și al mișcării, grația, încă mai sunt pe jumătate acolo.
Unul dintre ei și-a scos paltonul. Pe frunte are o pată fierbinte.
M-am dus să văd ce va spune reflexia din mare,
este suficient să te îndepărtezi numai puțin
sau spuma te va sparge totuși de propriile oase.

Înainte de iarnă

Așadar în acea seară în parc
când pentru o clipă am fost o cioară într-un palton unsuros
sub care te purtam pe tine, și mai mică pasăre
și înțepam cu privirea crengile negre
dintr-un cer oricum prea negru

și devreme, dimineața în parc
pentru că am mângâiat îndelung
coaja de pluș a mestecănului ca din ea să iasă
ceva nedeslușit și sălbatic,
lapte sau clopot

ne-a adulmecat zăpada.

Pe tine, pentru că tocmai ai sosit și totul în jurul tău strălucește.
Și de abia mai apoi picurii
pe care îi trăgeam după noi precum o cerneală de ploaie
și ochiul protector de pe corpul meu de cioară
și pe tine, pasăre pe inima mea
iar un moment mai apoi și crengile care plutesc pe cer
pe când seara se închide
sub alte cusături decât ieri,

ne-a adulmecat zăpada.

Pentru că în palton purtam prospețimea,
încă neîmblânzită, a pielii și a sprâncenelor, un univers lichid,
o clipă arici, o clipă pește, o clipă foaie de mentă –
iar tu respirai repede și fără adâncime,
copacii au coborât ușor să te miroasă
înainte de iarnă, înainte de aterizarea
păsărilor mari și unuroase.

Mergeam înaintea zăpezii,
corpuri solemne pe dinăuntru căptușite cu lână
tuturor concertelor prime de pian.
Iar în urma noastră mantia
unui cer albastru închis cu o dantelă neagră
de ramuri rare, abandonate.

Copac întâmplător

Sunt un copac, un copac întâmplător pentru fiica mea.
Mă atinge pentru că sunt scorțos, pentru că am o rădăcină
ale cărei cinci degete se ivesc din pământ, pentru tălpile ei mici.
Ochii mei sunt răsfițați prin frunze,
tremură în bătaia vântului
și se întorc după fiica mea.
Fiicele sunt planete dogoritoare și de îndată ce floarea
se ridică dimineața din așternuturi,
planetele ard deja printre petale.
Copacii nu cunosc felul în care
aceste fiice iubesc și însușesc.
Ei observă doar frunzele focurilor rotunde
care coboară pe tulpină,
care aleargă pe coastă până la pârâul rece,
într-un roi de palme mărunte.

Și mama mea e un copac întâmplător.
Mă scol de dimineață, pregătesc cafeaua
și cu ceașca în mână merg pe rădăcina ei
în care s-au răcit trenurile,
au năvălit gândurile și s-au zbârlit câteva fire de păr.
Cu tălpile cânt pe pedalele reci
și știi că în asta e o fericire blândă, obișnuită.

Cealaltă soră

E bine să ai o soră. Sora înflorește devreme,
înaintea plantelor, înaintea lunii
și a animalelor cu pene.
Ea este prima lumină nedivină de sub acoperiș.
un bec limpede, blat neted și bun
de masă de bucătărie.
Și când sunt întrebată despre arborele genealogic
totul este ușor de explicat
în afară de acel praf auriu, care se revarsă
dintr-o noptiță frumoasă undeva în univers.
O floare frumoasă care odinioară a avut rolul unui bec
dar cu timpul sensurile se predau.

Sora este asemeni degetelor
distanța dintre ochi este măsura fericirii,
pe scurt, o soră este ceva foarte simplu,
un tetrapack cu lapte negru.
Și mai ales paharul care se răstoarnă
de pe masa de bucătărie
dar e musai și să pui noptița la ureche.

E bine să fii cealaltă soră.
Neștiutoare de carte, ea trece cu un pix verde
peste literele din caietele de școală
soarbe vițele tinerelor abecedare
și vede că în planta cu care se cațără în buric
cineva a construit deja scări fragile, dar folositoare.

Cealaltă soră doarme în troacă, bea din troacă
și în troacă moaie talpa.
Când tulpinile se vor împărți în doi
copaci tunători, cealaltă soră va deznădăjdui
și va privi la lună ca un lup.

Cealaltă soră e puțin lup,
puțin târg de obiecte prețioase. Nu dă drumul,
păstrează.

Unicorn

Războiul copacilor a început cu prima menstruație:
îngropată în pădure: poftim, un mic cadou.

Când ea a rostit: *dispăru pădurea lui Stribor*¹,
din piatră a țâșnit, vipera, și războiul a foșnit încet
în ramurile înalte. Nu a urlat,

a foșnit cu un torent gros de sânge
care s-a împotmolit în inimă și s-a umflat
până când pădurea a început să se ridice din nou
de pe umerii fetei
pe care au aterizat păsări mărunte, indiferente
la albastrul lichenului,
slujitoare la fetele îmbătrânite.

În mesaj stătea scris: așteaptă
până când corpul se va împlini
iar pădurile vor dispărea din nou, războiul va fi
precum un sedimentare nesigură,

va trebui să consemnez totul din nou, de parcă ar trebui
să-mi aduc aminte orice, din ceață să scot
chipurile precare
feriga amprentelor de pasăre.

Încet corpul se îplinește: la început au fost arinii,
după ei sălciile și scorușele

ploaia se tânguia prin ramurile groase și umflate
iar noi aproape că am căzut în hău
de atâta râs.

¹ Referitor la celebrul basm *Pădurea lui Stribor* al autoarei croate Ivana Brlić-Mažuranić (1874-1938).

Schubert

Singurătatea este o stare legitimă, Schubert a spus-o primul
și mi-a lovit carnetul de lectură cu ștampila,
pe când genunchii îmi erau încă argintii.
Roșul a picurat dintr-un mugur închis ferm într-un vers
care a devenit roz și s-a revărsat peste cerul vesperal.

Bunica a stins televizorul
și pe prora gândurilor bântuite
m-am dus în mijlocul grădinii
în întâmpinarea inimii care-mi ardea
precum în ilustratele sfinte.

Pe cer navigau găini albastre
care vor cădea curând în somn.

În sala solemnă a fricii a intrat Schubert
purtându-și doar numele pe frunte
și un ciorchine de muzică
pe care l-am ciugulit încet.
În regulă, e un ciorchine. E o silabă,
ceva vertical
care fulgeră pe sub pământ
și aurește roadele îngropate.

Am îngropat roadele verzi în grădina bunicii
unde mirosea a râu, în spatele digului.
Iar fructele – mâinile mele, tălpile, urechile, ochii
– au devenit în cele din urmă inumane.